

ДА МИСЛИ

СОФИЯ
1935 г.

ДА МИСЛИ!

Човѣкъ трѣбва да мисли!—Кога? — Всѣки моментъ, всѣки часъ, всѣки день. Деньтъ, това е първата, основна мѣрка на нѣщата. Деньтъ, въ който човѣкъ е създаденъ, е мѣрка за неговия животъ. Съ тази мѣрка се измѣрватъ всички нѣща.

Кои сж елементарнитѣ, сжщественитѣ, първоначалнитѣ нѣща въ живота, които човѣкъ трѣбва да знае? Най-елементарното нѣщо за човѣка е да се научи да мисли. Докато нѣма нѣкакъвъ идеалъ, човѣкъ никога не може да се научи да мисли. Докато не ходи на училище, детето нѣма за какво да мисли. Щомъ трѣгне на училище, то има вече за какво да мисли. Следователно, за да мисли, човѣкъ трѣбва да има идея за Бога. Щомъ мисли, това показва, че идеята за Бога е влѣзла вече въ неговия умъ. Да мисли, да има идея за Бога, това не значи, че човѣкъ трѣбва да се страхува. Защо? — Защото страхътъ има съвсемъ другъ произходъ, той не е Божествена проява. Щомъ наруши кой и да е Божественъ законъ, човѣкъ започва да се страхува. Въ този смисълъ, страхътъ е естествено последствие на известно нарушаване на Божественитѣ закони. Човѣкъ трѣбва да мисли, но не когато се страхува. Казватъ, че човѣкъ мисли, когато се намѣри въ трудно положение. Не, безъ да се намѣри въ

трудно положение, човѣкъ трѣбва да мисли!

Представете си, че насадите една ябълчна семка и очаквате отъ нея плодъ. Кога ще роди тя?—когато е здрава, или когато е болна? — Ябълката ражда, когато е здрава. Кога тече изворътъ? — когато има вода въ него, или когато пресъхне? — Когато има вода. Когато изворътъ пресъхне, никой вече не го посещава. Това значи да констатирате фактитѣ, както сж въ действителностъ. Човѣкъ може да констатира фактитѣ, както сж, само когато има свободна мисль. И наистина, мисльта на човѣка трѣбва да бжде свободна, а не наложена отвънъ. Само свободната мисль може да освободи човѣка отъ всички ограничения и противоречия. За да дойдете до свободната мисль, вие трѣбва да работите, да изучавате растителното царство, както и цѣлото органическо царство; като дойдете до човѣка, ще видите, колко добре е построено човѣшкото тѣло. Но въпрѣки това, човѣшкото тѣло е неустойчиво. Човѣкъ трѣбва да мисли, за да пази равновесие. Нѣкой върви по пжтя, спѣва се, пада, става. Защо? — Защото не мисли. Щомъ ви сполети нещастие, това показва, че не мислите. Щомъ кажете, че сждбата ви е лоша, това показва, че не мислите. Като не искатъ да признаятъ вината си, хората казватъ: Сждбата ни е тежка, нещастия ни сполетѣха. — Нещастия, сждба сжществуватъ за онзи, който не мисли. Щомъ не мислите, ще дойдатъ редъ противоречия и нещастия въ живота ви. И тогава хората считатъ

че нещастията сж резултатъ на човѣшката леность, или на човѣшкото богатство. Мнозина мислятъ, че богатитѣ хора сж лениви. Не, единствената причина за нещастията въ живота на хората се дължи на това, че тѣ не мислятъ. И противоречията имъ се дължатъ на това, че тѣ не мислятъ. Ще кажете, че това трѣбва да се докаже. — Нѣма какво да се доказва. Какъ ще докажете, защо единъ човѣкъ задлъжнялъ? Или, какъ ще докажете, защо единъ човѣкъ заболѣлъ? Когато не мисли, човѣкъ задлъжнява. Когато не мисли, човѣкъ боледува.

На всичко това може да се направи следното възражение: какво сж извършили онѣзи, които сж мислили? Споредъ мене, Единствениятъ, Който мисли, е Богъ. Понеже мисли, Той е щастливъ. Понеже е мислилъ, Той е създалъ съвършенъ свѣтъ. Следователно, ако вървите по Неговия пѣтъ, по пѣтя на съвършенството, нѣма отъ какво да се оплаквате. Хората се оплакватъ, защото не мислятъ като Бога. Щомъ не мислятъ като Него, тѣ се натъкватъ на редъ нещастия. Не е въпросътъ да философствуватъ, да разискватъ, защо свѣтътъ е направенъ така, а не иначе. — Тѣй както е създаденъ свѣтътъ, това говори за правата мисълъ на Великия. Значи, ние не трѣбва да питаме, защо свѣтътъ е създаденъ така, а трѣбва да питаме, защо е създаденъ. Защо е създаденъ свѣтътъ? — Да мислимъ. Какво ще търсите погрѣшкитѣ на свѣта? — Богъ е съвършенъ, Той нѣма погрѣшки. Следователно, и свѣтътъ, създаденъ

отъ Него, нѣма погрѣшки. Погрѣшкитѣ сж въ хората. Когато изучавате човѣшкото лице, опитайте се да го нарисувате, да видите, колко погрѣшки ще направите. Опитайте се да произнесете нѣкои свещени думи, да видите, колко погрѣшки ще направите. Тѣй както хората произнасятъ днесъ думитѣ „любовь“, „добро“, тѣ сж изгубили своя смисълъ. Като се влюби нѣкой, казвате: Този човѣкъ е замязалъ на оскубана кокошка. — Каква любовъ е тази, която прави човѣка подобенъ на оскубана кокошка? Това не е любовъ. За да покажешъ, че обичашъ, ти трѣбва да учишъ. Който се учи, той има любовъ; който не се учи, той нѣма никаква любовъ. Пробниятъ камъкъ на любовта е учението. Щомъ въ сърцето на човѣка пламне желание да се учи, той нѣма да има никакви страдания. Щомъ нѣма желание за учене, той непременно ще страда. Желанието за учене, за придобиване на знания е въ сила да победи страданията.

Като говоря по този начинъ, азъ не искамъ да приемате нѣщата догматически. Ако на думи само казвате, че трѣбва да мислите, вие не разбирате дълбокия смисълъ на този процесъ. Процесътъ на мисълта трѣбва да проникне дълбоко въ битието на човѣка, който всѣка сутринъ, при ставане още, трѣбва да си каже: Азъ трѣбва да мисля като Бога, трѣбва да обичамъ тѣй, както Той обича! Защо е необходимо това? — Защото само съ Любовта, която е проявявалъ, Богъ е творилъ, работилъ, създалъ цѣлата вселена. Са-

мо съ Любовта, която ималъ, Той могълъ да вземе предъ видъ нуждитѣ и на най-малкитѣ сжщества и да ги задоволи. Всичко въ свѣта, цѣлата вселена е резултатъ на Божията мисль. Като мислилъ стотици, хиляди и милиони години, Той създалъ нѣщата така, както ги виждаме днесъ. Въпрѣки това, мнозина се осмѣляватъ да казватъ, че много нѣща Богъ не е промислилъ, както трѣбва, че много нѣща е изпусналъ изъ предъ видъ, и оттамъ вадятъ заключение, че сж изпратени на земята само за страдания. Това е вѣрно само за онзи, който не учи. Той е дошълъ на земята да страда. Но за онзи, който учи, той ще се домогне до щастието. Не мислете, че нещастieto се изразява въ нѣкои голѣми нѣща, запримѣръ, че нѣкой счупилъ крака, или ржката си, или друго подобно нѣщо. И най-малкото недоволство отъ положението, въ което се намирате, може да направи човѣка нещастенъ.

Представете си, че се събирате нѣкжде заедно и започвате да гледате, кой какви дрехи, обуца или шапка има и намирате, че еди-кой си е по-добре облѣченъ, по-добре причесанъ и т. н. И туй може да направи човѣка нещастенъ, но това не е мисль, това сж само сравнения. Който мисли, той не обръща внимание на външнитѣ нѣща. Щомъ видя единъ човѣкъ, азъ се интересувамъ отъ него, въ смисль, дали той обича, дали той мисли. Щомъ обича, щомъ мисли, той ще учи и постоянно ще работи. Който мисли, той дългове не трѣбва да прави; който

мисли, той боленъ не трѣбва да бжде; който мисли, той нещастенъ не може да бжде. Ако имате дългове, ако сте болни, ако сте нещастни, това показва, че не мислите и не обичате. Какво трѣбва да направите, за да се освободите отъ сегашното си положение?—Започнете да мислите добре. Щомъ започнете да мислите добре, правилно, всички тия нѣща ще се стопятъ, както снѣгътъ се топи. — Какво ще стане тогава съ васъ? — Вие ще се намѣрите въ естественото положение на цвѣтята и дърветата, които цвѣтятъ, на плодетоѣ, които зрѣятъ. Всичко около васъ ще се измѣни, и вие ще видите свѣта въ нова свѣтлина. Тогава ще се намѣрите въ истинския човѣшки свѣтъ.

Нѣкои отъ съвременнитѣ хора сж облѣчени съ дрехи, които Богъ имъ е опредѣлилъ. Мнозина, обаче, сж облѣчени съ дрехи, подобни на меча козина. Защо? — Нито кройката, нито цвѣтътъ имъ е на мѣстото си. Тази е причината, поради която дрехитѣ скоро ви дотягатъ. Като ги поносите една година, казвате: Дотегнаха ми тѣзи дрехи, нови ще си направя, по нова мода, новъ кроежъ. Вие намирате, че старитѣ дрехи ви спѣватъ нѣкъде, че не можете да мислите съ тѣхъ. —Щомъ старата шапка ви спѣва, свалете я отъ главата си, ходете гологлавъ. Щомъ старото палто ви прѣчи да мислите, свалете го отъ гърба си, ходете безъ палто. Щомъ можете правилно да мислите безъ шапката и безъ палтото си, вие сте на правъ пжтъ. За васъ, като ученици, важно е да мислите право, а

не да бждете хубаво облѣчени. Ако при мене дойде нѣкой ученикъ, азъ нѣма да обърна внимание на дрехитѣ, на шапката му, но ще се спра върху неговия умъ, ще видя, способенъ ли е той, или не. Външнитѣ нѣща сж различни бои, които всѣки день се мѣнятъ. Въ тѣхъ нѣма нѣщо постоянно и устойчиво. Отвѣнъ всѣки може да се боядиса, както иска. Следъ всичко това хората искатъ да бждатъ обичани. — Какъ могатъ да ги обичатъ? Ако учителятъ е грубъ къмъ ученицитѣ си, за какво ще го обичатъ? Ако слугата е грубъ къмъ господаря си, за какво ще го обича господарьтъ му? Ако мъжътъ и жената сж груби помежду си, тѣ не могатъ да се обичатъ. При това положение мъчно може да се обича човѣкъ.

Питъмъ: въ какво седи мъчнотията? — Мъчно се преподава на болни ученици, на болни деца. Гнѣвътъ, грубостъта, докличливостъта сж болести, отъ които човѣкъ трѣбва да се лѣкува. Представете си, че вие предавате на човѣкъ, на когото кракътъ е счупенъ. Той ви погледне и казва: Не виждашъ ли, че кракътъ ми е счупенъ? Какво ми разправяшъ за мисълъта? Нищо не разбирамъ, кракътъ ме боли. Отивате при другъ, започвате да му разправяте за мисълъта, но и той казва: Какво ми разправяшъ за мисълъта? Не виждашъ ли, че се превивамъ отъ болки въ стомаха? Вие ходите отъ човѣкъ на човѣкъ, но виждате, че единъ се оплаква отъ сърце, другъ — отъ стомахъ, трети — отъ глава и т. н. Болеститѣ показватъ, че хората не мислятъ. Ве-

ликиятъ, Който е създалъ човѣка, казва: Дете мое, научи се да мислишъ! Да мислишъ, това е най-хубавото, най-красивото, което съмъ опредѣлилъ за тебе“. И когато постави първитѣ човѣци въ рая, Богъ имъ каза: „Отъ дървото, което е всрѣдъ рая, нѣма да ядете. То е дърво за познаване доброто и злото. За да изпълните тая моя заповѣдь, трѣбва да мислите.“ Безъ да мислятъ много, тѣ ядоха отъ забранения плодъ и сгрѣшиха. Ако бѣха мислили, нѣмаше да сгрѣшатъ. Когато върши работи безъ да мисли, човѣкъ всѣкога грѣши. Запримѣръ, нѣкой се разгнѣви, лицето му се зачерви, пламне отъ огънь и се заканва на този — на онзи, иска нѣкакъ да му олекне. Питамъ: какво ще постигне кравата, която доятъ, ако ритне гърнето съ крака си? — Нищо нѣма да постигне. Тя ще разлѣе млѣкото, господарьтъ ѝ ще я набие, и пакъ ще я издои. Да риташъ гърнето, това не е мисль.

Когато не мислятъ, хората се натъкватъ на редъ недоразумения. Две сестри, запримѣръ, едната млада, другата възрастна, спорятъ помежду си. Най-после и дветѣ дигнатъ ржце една отъ друга и се запитватъ, защо свѣтътъ е създаденъ по такъвъ начинъ? — За тѣхъ свѣтътъ не е добре създаденъ, защото и дветѣ не мислятъ право. Изобщо, и младата не мисли, и възрастната не мисли. Ако и дветѣ мислѣха, никакви недоразумения между тѣхъ нѣмаше да произлѣзатъ. Правата мисль изключва всички недоразумения.

Казвамъ: ученикътъ трѣбва да мисли!

Ако не мисли, той всѣкога ще схваща нѣщата криво, ще се натѣква на противоречия, отъ които самъ ще се спѣва. Ученикъ, който не разбира учителя си, ще го обвини въ несправедливостъ, въ жестокостъ и т. н. Какво трѣбва да направи този учителъ? На такъвъ ученикъ той трѣбва да каже: Мисли добре, за да не грѣшишъ! Азъ съмъ дошълъ да изпълня своята велика мисия и задача, а ти — да служишъ на себе си. — Права ли е тази постѣпка? — Който не мисли, той самъ ще се отдалечи отъ лицето на учителя си. Ако учителътъ е лошъ, несправедливъ, това показва, че и той не мисли. Тогава нека ученикътъ мисли. Ако е правъ, учителътъ нѣма какво да се оправдава. Справедливостта е вътрешно качество, а не външно. Когато дойде нѣкой при мене, азъ ще му отдамъ всичкото внимание, ще го преценя като душа, но вътрешно, а не външно. Вътре въ себе си ще го поставя на нужната висота, на положението, на което Богъ го е поставилъ. Ако дойде при мене нѣкой цигуларь, какъ трѣбва да го приема? — Ще му дамъ най-хубавата цигулка на Страдивариуса, и като вземе лѣжка, цигулката, той самъ ще опредѣли цената си. А вие какво искате? — Да опитате Христовата Любовь. — Какъ ще опитате тази Любовь? Като Духъ, Христосъ бѣше силенъ, богатъ, но слѣзе на земята да раздаде всичкото си богатство. И като раздаде богатството си, Той остана безъ пара въ джоба си. Хората взеха богатството Му и казаха: Ние не искаме такъвъ човѣкъ, който раздава всичкото си

имане. Нека си върви, отдето е дошълъ; щомъ ни остави богатството си, ние ще ядемъ и ще приемъ.

Съвременниятъ човѣкъ се намира въ сжщото положение, въ каквото е билъ Христосъ. И той разполага съ богатство — живота, който е вложенъ въ него. Този животъ пѣкъ се опредѣля отъ мисълъта му. Въ този смисълъ човѣкъ трѣбва да разбира живота, да го цени. Нѣкой казва, че иска да живѣе. — Това подразбира, че той иска да яде и да пие, да се облича добре, и работитѣ му да се нареждатъ по негово желание. Това не е истински животъ. Животътъ, въ пълния смисълъ на думата, изисква права мисълъ. Това подразбира вжтрешенъ животъ. Прогресътъ на човѣка се опредѣля отъ неговата мисълъ. Въ това седи философията на живота. Следователно, на всѣки, който не мисли, казвамъ да си върви по пжтя, да си гледа работата. Този е най-мекиятъ изразъ. Който не мисли, той може да направи много нѣща: и груби думи да каже, и лоши постжпки да извърши. При това положение той ще изпита последствията на своя животъ, лишенъ отъ мисълъ. Ако мисълъта ви е права, вие ще изпитате всичкото нейно благословение; ако мисълъта ви е крива, ще изпитате нейнитѣ удари на гърба си. Кривата мисълъ носи лоши последствия, носи злото въ свѣта. Въ какво седи злото? — Въ непослушанието. — Кой е непослушенъ? — Който не мисли. — Кой е ограниченъ? — Който не мисли. Който мисли, той всѣкога е свободенъ.

Когато нѣкой сгрѣши, всички искатъ да знаятъ, кой е той, какъ се казва и т. н. Споредъ мене, не е важно името на онзи, който е сгрѣшилъ. Дали той е Петко, Драганъ, Стоянъ—това е безразлично. Който и да е сгрѣшилъ, това е все нѣкой мой братъ, или нѣкоя моя сестра. Следователно, все едно, че съмъ азъ. Важното е, че всѣки, който нѣма търпение, той грѣши. Нетърпението пъкъ се дължи на отсъствието на мисль. Азъ не се спирамъ върху погрѣшките на хората, но казвамъ, че по този пжтъ, по който сега вървятъ, свѣтътъ не може да се изправи. — Ама да се обичаме, да правимъ добро. — Това сж стари методи, по които свѣтътъ не може да се изправи. Свѣтътъ може да се изправи чрезъ мисль — нищо повече. Ще мислите така, както Богъ мисли. И при най-голѣмитѣ противоречия ще мислите. Когато учителятъ дава една мжчна задача на ученика си, това не показва, че той не го обича. Той му дава тази задача, за да го накара да мисли. Следователно, нещастията, страданията и противоречията въ живота не сж нищо друго, освенъ мжчни задачи, дадени отъ учителя ви, да ви застави да мислите. Чувате нѣкжде едно агне да блѣе и не се замисляте, защо блѣе. Агнето блѣе, защото го колятъ, но съ това то иска да каже на хората, че преди да турятъ ножъ на врата му, тѣ трѣбва да мислятъ. Но хората не искатъ да знаятъ. Тѣ турятъ ножа на врата на агнето и се радватъ, че ще си хапнатъ отъ неговото месце. По-нататкъ не мислятъ.

Следователно, ще знаете, че който не мисли, той е изложенъ на страдания, на нещастия, на смъртъ. Това значи адъ, това значи мракъ, тъмнина въ съзнанието. Които мислятъ, тѣхъ очаква животъ, щастие, блаженство, любовъ; тѣхъ очакватъ редъ Божи блага. Това значи да се движи човѣкъ съ свободенъ билетъ, да влѣзе въ рая. Ето защо, турете въ ума си мисълта тази година да мислите като Бога. Като ставате сутринъ, кажете си: Искамъ да мисля като Бога, въ всичко да виждамъ доброто и красивото. Не туряйте въ ума си никаква отрицателна мисълъ. Какво ще ви допринесатъ отрицателнитѣ мисли? — Нищо. Какво ще ви допринесе мисълта, че този мъжъ е лошъ, или че тази жена е лоша? — Нищо. Затова, мислете единствено върху онова, което Великото Начало въ живота е създало; мислете за звездитѣ, за слънцето, за небето, за чистия въздухъ, за чистата вода, за храната, за растенията и животнитѣ, за човѣка. И тогава, считайте за привилегия, че сте срещнали човѣкъ. Считайте за привилегия, че сте срещнали мечка.

Минаватъ двама селяни презъ гората, намиратъ нѣщо въ една торба и започватъ да го дѣлятъ. Единиятъ казва: Азъ ще взема този предметъ, на мене се пада той. Другиятъ казва: Азъ ще го взема; по-старъ съмъ отъ тебе. — Тѣй ли? Знаешъ ли, че ей сега ще те претрепя? — Че и азъ ще те претрепя. Свили, намръщили лица и двамата, огънь, искри излизатъ отъ тѣхъ. Въ това време на среща имъ иде голѣма, страшна мечка. И два-

мата бързо се качватъ на една круша и се спотайватъ. Минава мечката покрай тѣхъ, спира подъ дървото и започва да души торбата. — Хайде, слѣзь да претрепешъ мечката. Нали казваше, че предметътъ е твой? — казва единиятъ. Другиятъ му възразява: И ти се хвалѣше, че си юнакъ, слѣзь да вземешъ торбата. И двамата седатъ на крушата, никой не смѣе да слѣзе, докато мечката не си отиде.

Питамъ: ако въ този моментъ тѣ бѣха готови да отстѣпятъ торбата на мечката, защо не бѣха готови да сторятъ това единъ за другъ?

Защо трѣбва да се плашите отъ мечка? Мечката е единъ ангелъ, но преоблѣченъ; той нарочно се е дегизиралъ, да застави човѣка да мисли. И азъ съмъ срѣщалъ такива ангели на пѣтя си. Преди години пѣтувахъ съ единъ евангелски проповѣдникъ по Рила, връщаме се отъ Мусала. Този проповѣдникъ бѣше виденъ, известенъ на своето паство, проповѣдваше на хората за вѣрата, за любовта, за надеждата, за създаването на свѣта и т. н. Ние минавахме презъ долината на Марица. Въ това време виждаме, че срещу насъ иде мечка: пристѣпва бавно, тежко, като че мисли нѣщо. Като я видѣхъ, казахъ на мой езикъ: Ето, единъ ангелъ иде срещу насъ. Проповѣдникътъ се уплаши, отвори очитѣ си, не знае, какво да прави. Мечката трѣбваше да мине или предъ насъ, или задъ насъ. Азъ трѣгнахъ напредъ, съ намѣрение мечката да мине задъ насъ. Обаче, тя се отби малко,

отиде къмъ близката рѣка да пие вода. Въ това време проповѣдникътъ помислилъ, че бѣгамъ отъ мечката. Въ сжщностъ, азъ искахъ да отдамъ нужното почитание на този ангелъ, да му сторя пжтъ да мине. Въ страха си, проповѣдникътъ се спъна въ едно малко дърво и падна, като дигна краката си нагоре, срещу мечката. Като видѣ проповѣдника въ това положение, мечката хукна да бѣга нагоре, по сжщия пжтъ, по който бѣше слѣзла. Съ това тя искаше да се извини, че е уплашила проповѣдника. Защо се уплашилъ той толкова много? — Помислилъ, че азъ съмъ го оставилъ самъ, и мечката го натиска.

Защо ви разпрявамъ този случай? Азъ нѣмамъ намѣрение да изложа този проповѣдникъ, но казвамъ, че когато нѣкой ангелъ слѣзе на земята, между хората, по сжщия начинъ, и тѣ падатъ на земята отъ страхъ и дигатъ краката си срещу него. Това става съ всички хора, когато тѣ не мислятъ. Какво страшно има въ това да срещнете мечка? Мечката е добро животно. Ако мечка те залюби, нѣма по-добро нѣщо отъ това. Тя е много вѣрна. Но и по-страшно нѣщо отъ умразата на мечката нѣма. Тя не обича хора, които не мислятъ, и всѣкога е готова да ги нападне, да имъ отмъсти, ако сж ѝ направили нѣ какво зло. Тя помни и доброто, и злото, което човѣкъ нѣкога ѝ е направилъ. Преди години, въ карнобатско нѣкжде, се случило следното нѣщо: една жена намѣрила въ гората малко мече, останало безъ майка, и го при-

брала дома си. Докато порасне, тя го кърмила заедно съ своето дете. Като пораснало, пустила го въ гората на свобода. Единъ день единъ мечкаръ го уловилъ, вързалъ го съ верига и започналъ да го разиграва, да печели съ него пари. Десетъ години следъ това, тази жена срещнала въ селото си мечкаръ, който разигравалъ мечка. Въ този моментъ мечката започнала да се дърпа отъ мечкаря и се приближила до жената, легнала предъ краката ѝ и започнала да се гали, да се умилква около нея, съ което искала да изкаже благодарността си за времето, презъ което тя я кърмила. Мечкарътъ се чудилъ, каква е тази работа, а мечката искала да благодари на жената, че я отгледала; иначе, безъ нейнитѣ грижи, тя би умрѣла нѣкъде въ гората. Днесъ я разиграва мечкаря, печели съ нея пари, но поне е жива.

Питамъ: ако една мечка може да бжде признателна на жената за доброто, което нѣкога ѝ направила, защо вие да не бждете признателни на Бога за всичкитѣ благословения, които ви е далъ? Трѣбва ли да забравите Бога заради Петко, Стояна, Драгана? Трѣбва ли заради тѣхъ да изгубите своя миръ? Какво правятъ тѣ, какъ мислятъ, това е тѣхна работа. На васъ предстои само да мислите. Мислете за вашия умъ, за вашето сърце, за вашата душа и за вашия духъ! Мислете за богатата, които ви сж дадени! Мислете за великото, за красивото поне 35 г. наредъ, ако искате да станете търпеливи. Търпеливъ е онзи човѣкъ, който мисли; който не мисли,

той не е търпеливъ. Безъ мисълъ нѣма сполука. Христосъ знаеше това. Като дойде на земята, Той прекара голѣми страдания, чрезъ които показа своето търпение. И затова казваше: „Азъ дойдохъ за този часъ“. Въ страданията се изпита Неговото търпение, Неговата мисълъ. „За този часъ дойдохъ“ — това значи: дойдохъ въ свѣта да мисля. И наистина, страданията ще продължатъ день, два, три и ще минатъ. Казвате, че Христосъ е страдалъ много. — Христосъ дойде на земята да мисли. Чрезъ голѣмитѣ страдания човѣкъ се учи да мисли.

Простата философия на живота се заключава въ следното: да се научите да мислите. Когато видя, че нѣкой върши една неестествена постѣпка, казвамъ, че той не мисли. — Каква трѣбва да бѣде мисълъта? — Чиста. Който мисли, той ще се освободи отъ всички ограничения и страдания. Ако е боленъ, ще оздравѣе; ако е сиромашъ, работитѣ му ще се уредятъ; ако е уволненъ чивовникъ, отново ще го назначатъ на служба; ако е мома, която очаква възлюбения си, той скоро ще дойде; ако е бездетна жена, ще роди добро, хубаво дете. Достатъчно е човѣкъ право да мисли, за да започнатъ работитѣ му постепенно да се уреждатъ. Правата мисълъ е магическа тояжка, съ която всички работи се уреждатъ. — Може ли това да стане въ единъ день? — И моментално може да стане, но затова се изисква права мисълъ. Колкото повече закъснѣватъ благата, които искате, толкова повече мисълъта ви не е

права. Нѣкой казва, че се молилъ на Господа, но никакъвъ отговоръ не получилъ. — Значи, не се е молилъ право. Колкото мисълта ви е по-права, толкова по-бързо ще получите отговоръ на нея. Щомъ отговорътъ забавя, това показва, че мисълта ви е била бавна. Бързината на мисълта опредѣля разрешаването на задачитѣ. Много отъ вашитѣ работи не се уреждатъ, понеже мисълта ви не е права.

Какво правятъ нѣкои хора? — Като се натъкнатъ на известно нещастие, страдание, или на нѣкаква болестъ, тѣ казватъ, че трѣбва да потърсятъ нѣкакъвъ талисманъ, или да намѣрятъ нѣкакво лѣкарство, часъ по-скоро да се освободятъ отъ това зло. — Споредъ мене, всѣко нещастие, всѣка болестъ, всѣко изпитание е добро, или е дадено за добро. Нѣма страдания, нѣма болести въ свѣта. Това сж задачи за разрешаване, които ще научатъ хората да мислятъ. Щомъ Богъ живѣе въ човѣка, и човѣкъ — въ Бога, нѣма страдания, нѣма нещастия въ свѣта. Ако нѣкой дойде при васъ и ви обижда, ще знаете, че този човѣкъ не мисли, нито се е научилъ право да говори. За да не чувате обидитѣ на този човѣкъ, вие можете да турите едно парченце отъ специаленъ памукъ въ ушитѣ си, който предпазва човѣка отъ действието на грубитѣ, на обиднитѣ думи. Щомъ обиднитѣ думи престанатъ да се сипятъ върху лицето ви, извадете памука отъ ушитѣ си и слушайте, колко хубаво, колко сладко ще ви говори този човѣкъ. Когато дяволътъ ви говори, туряйте памукъ въ ушитѣ си и мислете.

Когато Богъ ви говори, изваждайте памука отъ ушитѣ си и внимателно слушайте. Щомъ дойде до ухото ви нѣкоя добра мисль, приемете я и я испитайте. Тя всѣкога носи нѣщо добро. Мома иска да се ожени, да бжде щастлива. Срѣща я единъ момъкъ и ѝ казва: Опитай ме, да видишъ, че съмъ добъръ. Не, дойдете ли до човѣка, нѣма какво да го опитвате; човѣка трѣбва да помиришете, и отъ миризмата му ще познаете, какво цвѣте е: дали е карамфилъ, роза, теменуга и т. н. За това се изисква добре развито чувство на обоняние. Отъ добрия и правилно мислещъ човѣкъ излиза особено приятенъ ароматъ, особено благоухание. Отъ лошия, отъ неправилно мислещия човѣкъ сжщо така излиза миризма, но неприятна. Въ това отношение хората се дѣлятъ на правомислещи и на такива, които не мислятъ право. На онѣзи, които не мислятъ, казвамъ да си вървятъ, защото училището не е за тѣхъ. Училището е само за онѣзи, които мислятъ. Докато мислѣше, Адамъ бѣше въ рая. Щомъ престана да мисли, изпждиха го вѣнъ отъ рая, да опита нѣщата; като се научи да мисли, той пакъ ще се върне въ рая.

Казвате: Какъ ще се върнемъ въ рая? — Като се научите да мислите. — Кога може да стане това? — Още днесъ, още въ този моментъ. — Съ какво облѣкло ще отидемъ? Съ каквъвъ костюмъ ще бждемъ облѣчени? — Съ официаленъ костюмъ. Дрехитѣ, които днесъ носите, сж работни, съ тѣхъ не можете да влѣзете въ рая. Тѣзи дрехи ви сж дадени, следъ като сте престанали да мислите. Отново

трѣбва да започнете да мислите, за да получите новъ костюмъ—костюмътъ на мисълта.

На едного дошълъ гостъ, който гладувалъ три дѣня, та си мислилъ, дано го нахранятъ нѣкакъ. Обаче, домакинътъ започналъ да му разправя една интересна приказка. Гостътъ слушалъ, слушалъ и си рекълъ: Дано по-скоро свърши приказката, че да се сѣти да ме нахрани!—На сжщото основание и азъ трѣбва да свърша приказката си. Гладниятъ първо трѣбва да се нахрани, а после да му се говори. Съ какво трѣбва да се нахрани? Умниятъ ще разбере, че този човѣкъ не може да яде бобъ; трѣбва да му се свари пиленце, отъ него да си хапне. И затова, докато се свари пиленцето, той ще му разправя приказки. Ще знаете, следователно, че когато нѣкой говори дълго време, той ви забавлява съзнателно, докато пиленцето се свари. Кой човѣкъ не иска да яде пиленце? Пиленцето представя новата дреха. А кой не иска да бжде облѣченъ въ нова дреха? Сега и азъ ви забавлявамъ, докато се приготви пиленцето. Казвате: Ние сме слушали тия работи, искаме нѣщо черно на бѣло. — Какъ мислите вие? По кой начинъ съмъ дошълъ до това положение? Пжтьтъ, по който съмъ миналъ, не е билъ посланъ съ рози, не е билъ равно, гладко шосе. Дълго време е трѣбвало да мисля, докато си пробия пжть презъ дракитѣ, презъ джунглитѣ. Ако вие трѣбваше да минете по сжщия пжть, много пжти досега щѣхте да се върнете назадъ. Доброто ще дойде, следъ като минете този пжть. Затова не

се връщайте отъ този пжтъ. — Правъ ли е пжтътъ, по който вървимъ? — Кой отъ васъ е вървѣлъ по правия пжтъ? Нито дѣдо ви, нито баба ви, нито вие още — никой отъ васъ не върви по правия пжтъ. Който е нещастенъ, който умира, той не върви по правия пжтъ.

Азъ желая да бждете щастливи. Щастие-то е законъ на Божествената мисль, която е вложена въ васъ. Ако тази мисль не е ценна за васъ, вие ще носите лошитѣ послѣдствия за нейното обезценяване. Истинската, правата мисль подразбира таково съзнание, което приема сжществуването на Първичната Причина, Която дълго време е мислила, докато най-после е създала единъ свършенъ свѣтъ, съ велики блага, които всѣки очаква да получи. Какъ ще намѣрите тѣзи блага? — Като мислите и като учите.

Сега, да прочетемъ „Добрата молитва“ съ мисль. Въ нея има десетъ важни нѣща. Тази молитва представя резюме на това, което човѣкъ трѣбва да върши. Въ нея се крие вашето щастие. Ако я четете съ мисль, вие ще бждете щастливи. Казвате: „Господи, Боже нашъ.“ — Възможно ли е Богъ да е вашъ Баща, а вие да сте сиромаси? Щомъ сте сиромаси, това показва, че Богъ още не е станалъ вашъ Баща.

И тѣй, дадохъ ви вече пжтя къмъ щастие-то. Който отъ васъ е готовъ, нека влѣзе въ този пжтъ. Който не е готовъ, той е свободенъ да прави, каквото иска.

Да мислимъ тогава върху „Добрата молитва“ на живота, която съдържа всички блага въ себе си.

*

Беседа отъ Учителя, държана на 22 мартъ
1935 г. 5 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

